

Nälkämaan tarmoa!

Kotiseurakkautta voi tuntea myös alueita kohtaan, joilla ei ole koskaan asunut. Kainuussa, äidinpuolen sukuni lähtösijoilla, viihdyn aivan erityisen hyvin. Kun Etelä-Suomen kaupunkikeskukset jäävät kesäisin taakse ja auto kaartaa lomapitäjän ainokaiseen liikenneympyrään, rinnassa sykähtää. Saman tunteen saa aikaan Ilmari Kiannon sanoittama Kainuun maakuntalaulu Nälkämaan laulu, joka on menestynyt hyvin myös parhaiden maakuntalaulujen äänestyksissä.

Kappaleen kuvailema korprien kuiskinta ja jylhien järvien loiskinta on nykyään monille kaukainen asia. Vanhahtavat sanoitukset voivat osaltaan lisätä vierauden tuntua. Nuorempana ihmettelin kohtaa, jossa kehoitetaan: ”Nosta jo rintaasi maausko uus!” Päättelin, että maausko lienee maatuskan aviopuoliso, mutta miten venäläinen talonpoikaisto liittyy kainuulaiseen miljööseen?

Uutta maauskoo, uskoa maahamme, tarvitaan jälleen nykyisessä taloudellisessa tilanteessa. Taantumista on selvitty. Uuteen vauhtiin pääsy vain vie hieman aikaa, kuten auton kaasuttaminen pitkän ylämäen kiihdytyskaistaa. Tämänkertainen hiipuminen koettelee erityisen raskaasti kuntia. Jotkut seudut ovat noususuhdanteen aikana saaneet luotua keltot puskurirahastot pahan päivän varalle, toisilla on vähemmän, mistä ottaa.

Kuntaliiton tutkimuksen mukaan kaksi kolmesta suomalaisesta pitää tärkeänä, että palvelut säilyvät myös tulevaisuudessa kuntien järjestämänä. Minusta myös syrjäseutujen palvelut ja muuttotappioalueiden yleiset elämisen edellytykset pitää turvata. Muutama vuosi sitten olin kovasti pahoillani, kun käytännöllinen yöjunavuoro lopetti liikennöintinsä Kainuuseen. Kesämökikakaupungin keskustasta sivussa olevaan kylään, perukkaan, ei linja-auto ole kulkenut aikoihin, eikä kyläkaupan pito lyö leiville edes kesäsesongin aikana. Vaikka palveluja karsitaan ja väki vähenee, on kaupunki silti saanut houkutelua koulutettuja työntekijöitä: eläinten omistajat saivat hiljattain lukea paikallislehdestä iloisia uutisia, kun uusi kunnaneläinlääkäri oli rekrytoitu alueelle yksityisen yrittäjän lisäksi.

Taantumasta huolimatta eläinlääkäreiden työllisyystilanne on erittäin hyvä. City-lehden helmikuuisessa numerossa eläinlääkärin ammatti listattiin kaikkein varmimmin työllistäväksi, huikkealla nollan prosentin työttömyydellä. Vaikka pätkätöylyisyys on korkeasti koulutetuille tyypilliseen tapaan haaste myös eläinlääkäreille, on monella varaa valita, millä seudulla mieluiten työskentelee. Varattomammat kunnat joutuvat miettimään muita keinoja houkuttaa työntekijöitä surkeille soille, jos sektorin parasta palkkausta ei voida käyttää valttikorttina.

Rahallisia panostuksia tarvitaan, mutta osa työhyvinvoinnin edellytyksistä on täysin ilmaisia: työntekijöiden kunnioitus, aito kuunteleminen ja ottaminen mukaan heitä koskeviin päätöksiin. Ne tuottavat moninkertaiset voitot työtyytyväisyydessä. Edunvalvontatyössä huomaa käytännössä, että joillain paikkakunnilla arvostavan ilmapiirin luomiseen on valitettavasti vielä matkaa. Jos perusasiat eivät ole kunnossa, on turha ihmetellä, miksi työntekijät kaikoavat. Tämä pätee sekä suuriin että pieniin kaupunkeihin.

Jos olet mukana vaikeassa tilanteessa, muista, ettei työstä tai virasta aiheutuvia ongelmia tarvitse ratkoa yksin. Liiton tuki on tarkoitettu kaikille jäsenille, kaikissa työelämän hankaluuksissa. Nälkämaan laulun henki on, että muutoksen aikaansaamiseksi ei tarvita miekkaa, vaan tarmoa. Sitä löytyy täältäkin!

Kevään keijuja, rastaan ja metson sointia lehden lukijoille!

Maria Jokela
Julkisen sektorin asiamies, OTM